

עפ"ג 53884-10-25 - פלוני נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עפ"ג 53884-10-25

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

המבקש: פלוני
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית משפט
לנוער בבית המשפט המחוזי בירושלים מיום
14.9.2025 בת"פ 73264-01-23 שניתן על-ידי
כבוד השופט א' סלע
ז' חשוון תשפ"ו (29 אוקטובר 2025)
בשם המבקש: עו"ד יוסי זילברברג, עו"ד אריה פטר
בשם המשיבה: עו"ד ליאת יונניאן

החלטה

1. בפני בקשה לעיכוב ביצועו של גזר הדין שנתן בית המשפט המחוזי בירושלים ביום 14.9.2025 עד להכרעה בערעור, וכן בקשה לעיכוב כניסתו לתוקף של צו איסור יציאה מן הארץ (ת"פ 73264-01-23, השופט א' סלע).

2. ביום 12.12.2024 בית המשפט המחוזי הרשיע את המבקש, שהיה קטין בעת ביצוע העבירות שיוחסו לו, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ונשיאת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק זה. בהמשך לכך, בגזר דינו המוזכר בפתח הדברים, בית המשפט המחוזי הטיל על המבקש תשעה חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות לצד מרכיבי ענישה נוספים.

3. לאחר הקראתו של גזר הדין ובמעמד הדיון, בא-כוחו של המבקש עתר לכך שיעוכב המועד לתחילת

ביצוען של עבודות השירות למשך מספר חודשים, וכן להסרת התנאים המגבילים שהוטלו עליו. בא-כוחו של המבקש נימק זאת בכך שהמבקש צפוי להתחיל לימודים אקדמיים (בהתייחס למסמכים שהוגשו לבית המשפט ונסבו על לימודים ברומניה). מנגד, באת-כוח המדינה התנגדה למתן עיכוב ביצוע לתקופה כה ארוכה וכן לביטול התנאים המגבילים. בשים לב להערותיו של בית המשפט, בא-כוח המבקש חזר בו מהבקשה לדחיית ריצוי העונש והטעים כי זו תוגש ביחד עם הודעת הערעור. עם זאת, הוא הוסיף לעמוד על הבקשה לביטול התנאים. בסופו של הדיון בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה והורה על מתן צו איסור יציאה מן הארץ בעניינו של המבקש.

4. בסמוך לכך המבקש פנה, באמצעות בא-כוחו ודודתו, לבאת-כוח המדינה במטרה לקבל את הסכמתה ליציאתו מהארץ למשך חודש, לצורך חופשה משפחתית. המדינה נענתה לבקשה בכפוף להפקדות וערבויות. ביום 16.9.2025 ניתנה החלטה של בית המשפט המחוזי שמאשרת את הסכמת הצדדים, כך שצו איסור היציאה מן הארץ שהוטל על המבקש הוסר עד ליום 1.11.2025.

5. ביום 27.10.2025 המבקש הגיש לבית משפט זה ערעור שנסב על הכרעת הדין וגזר הדין גם יחד, ובצדו הוגשה הבקשה שבפני. בעיקרו של דבר, נטען בערעור כי אשמתו של המבקש לא הוכחה מעל לכל ספק סביר וכי מכל מקום, עומדת לו טענת ההגנה מן הצדק. הבקשה שבפני מכוונת כאמור לעיכוב ביצועו של עונש המאסר על דרך של עבודות שירות וכן לכך שצו איסור היציאה מהארץ, שאמור היה להיכנס לתוקף ביום 1.11.2025, יעוכב עד לדיון בערעור או עד למתן החלטה אחרת. באשר לעיכוב ביצועו של עונש המאסר, המבקש הטעים כי סיכויי הערעור גבוהים ואילו דחיית הבקשה תסכל את מטרותיו. עוד צוין כי המבקש החל לפני כחודש לימודי רפואה ברומניה כך שכניסתו לתוקף של צו איסור היציאה מן הארץ תוביל לקטיעת לימודיו ולהתארגנות הכרוכה בהם (לרבות תשלום שכר לימוד ועריכת הסכם שכירות).

6. לאחר שהוריתי על כך, ביום 28.10.2025 המדינה הגישה תגובה מטעמה לבקשה. המדינה ציינה כי היא אינה מתנגדת לעיכוב של רכיב ענישה זה, בכפוף להותרת התנאים המגבילים שחלים על המבקש. לצד זאת, המדינה התנגדה לבקשה לעכב את כניסתו לתוקף של צו איסור היציאה מן הארץ בהעדרה של הצדקה יוצאת דופן לכך. המדינה הטעימה כי למעשה המבקש הציב בפני בית משפט זה עובדה מוגמרת בדבר לימודיו, וזאת לאחר שקודם לכן מסר לבית המשפט המחוזי כי מטרת עיכובו של הצו היא יציאה לחופשה משפחתית. לבסוף, צוין כי כנגד המבקש עומדים תיקים פליליים נוספים שבהם ניתן גזר דין (מאוחד) ואשר הוגש בעניינם ערעור מטעם המדינה.

7. הדיון בערר התקיים בפני ביום 29.10.2025 והתמקד בעיקרו בבקשה לעיכוב מועד כניסתו לתוקף של צו איסור היציאה מן הארץ. במהלך הדיון, הדגישו באי-כוחו של המבקש את החשיבות הנובעת לדרך החדשה שעליה הוא עלה. בדיון נכחו הוריו של המבקש ודודתו, והם הדגישו את מחויבותם המלאה לכך שיחזרו לארץ לצורך התייצבות נדרשת להליכים משפטיים ועל נכונותם ליתן את מרב הערובות לצורך כך. מנגד, באת-כוח המדינה שבה על טענותיה והטעימה כי התנהלותו של המבקש

מעידה על חוסר תום לב, וזאת לאחר שיצר בפני בית המשפט המחוזי מצג לפיו הוא מעוניין לצאת לחופשה בלבד, משנדחתה בקשתו לצאת לצורכי לימודים.

8. על מנת לאפשר שהות מספקת למתן החלטה בעניינו של המבקש, ביום 30.10.2025 הוריתי על עיכוב ביצוע ארעי של צו עיכוב היציאה מן הארץ עד למתן החלטה אחרת.

9. יש להודות: ההכרעה בבקשה עוררה אצלי התלבטות - בכל הנוגע לצו עיכוב היציאה מן הארץ. הכלל המנחה בעניין זה הוא ברור: יציאתו את הארץ של מי שהורשע בדין תתאפשר רק במקרים חריגים שבהם מתעורר צורך "אישי-אנושי" מיוחד, ובעיקר כשמתעורר צורך רפואי דחוף (ראו למשל: ע"פ 338/17 שטרם נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (15.3.2017); ע"פ 1096/20 פלוגי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 וההפניות שם (6.5.2021) (להלן: ע"פ 1096/20)). מקרה זה אינו תואם את אמת המידה האמורה. מנגד, קשה היה להתעלם ממחויבותם של בני משפחת הקטין לסייע לו ומאמנותם שהמשך הלימודים בחו"ל ייטיב איתו.

10. בסופו של דבר, השתכנעתי כי היענות לבקשה נמצאת במתח חריף מדי עם המדיניות המשפטית הראויה בתחום זה. כך, בשלב שבו המבקש כבר הורשע, הגבלת היציאה מהארץ לא נוגעת אך לחשש מפני הימלטות מהדין, אלא גם לאמון הבסיסי של הציבור בהליך הפלילי ובאפקטיביות של מערכת אכיפה החוק (ראו: ע"פ 3506/13 הבי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (5.11.2013); ע"פ 1096/20). הדברים אף אמורים ביתר שאת שעה שהבקשה דן מכוונת לתקופה ארוכה ולא מתוחמת.

11. לכך יש להוסיף את התנהלותו של המבקש עובר להגשת הבקשה דן. בעניין זה מקובלת עלי עמדת המדינה לפיה ניתן לומר כי המבקש הציב עובדה מוגמרת כאשר חרף העונש שהוטל עליו ולמרות התנגדותה של המדינה בהליך שהתקיים בבית המשפט המחוזי, הוא נרשם ללימודים בחו"ל והחל לשכור דירה לשם כך. התנהלות זו כשלעצמה עשויה להקים טעם עצמאי לדחיית הבקשה (וראו את חוות דעתי בע"פ 3371/17 כהן נ' מדינת ישראל (10.4.2018)).

12. לצד זאת, בהסכמת המדינה כפי שעלתה מהכתובים ומהטיועון בעל-פה, אני מורה על עיכוב ביצועו של עונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש בדרך של עבודות שירות עד להכרעה בערעור שהוגש.

13. ניתן לקוות כי הקטין יהיה קשוב לעצותיהם הטובות של בני משפחתו וכאשר ישוב לארץ יעשה שימוש מועיל בזמן העומד לרשותו, בין השאר לצורך לימודים במסגרות אחרות.

14. סוף דבר: הבקשה מתקבלת בחלקה כאמור בפסקה 12. בהתחשב בנסיבות ועל מנת לאפשר למבקש שהות נוספת לצורך התארגנות - אני מורה כי צו איסור היציאה מן הארץ ייכנס לתוקפו בתוך 45 ימים מיום מתן החלטה זו. במכלול הנסיבות אני מורה כי הדיון בערעורו של המבקש ידון בפני הרכב

לא יאוחר מהשליש הראשון של שנת 2026.

ניתנה היום, י"ח חשוון תשפ"ו (09 נובמבר 2025).

דפנה ברק-ארז
שופטת